

РЕШЕНИЕ

№ 246

гр. Ловеч , 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ в публично заседание на
тринадесети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА
Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

Секретар: ВЕСЕЛИНА ВАСИЛЕВА

като разгледа докладваното от ТАТЯНА МИТЕВА Въззивно гражданско
дело № 20204300500491 по описа за 2020 година

ПРОИЗВОДСТВО с правно основание чл. 258 и сл. от ГПК.

Постановено е решение № 233/ 07.07.2020 година, постановено по гр.д.
№ 2060/ 2019 година по описа на РС – Ловеч, с което е отхвърлен предявеният
от С. Т. С., ЕГН *****, постоянен адрес: *****, против „Кредит
инкасо инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 55,
ал.1 от ГПК за заплащане на сумата от 2 505.21 лева, съставляваща
разпределена сума по изпълнително дело № 326/ 2016 година на ЧСИ В.П.,
ведно със законната лихва от датата на завеждане на делото до окончателното
плащане на сумата, като неоснователен и недоказан, присъдени са и
направените по делото разноси.

Постъпила е въззивна жалба вх. № 7138/ 29.07.2020 година (клеймо
27.07.2020 година) от Й. М. П., ВТАК, с личен 1400028750, със съдебен адрес:
град Велико Търново, ул. "Цанко Церковски" 38 В, ет. 2, като процесуален
представител на С. Т. С., против Решение № 233/07.07.2020г., постановено по
гр. дело № 2060/2019г. по описа на РС – Ловеч. Посочва решението е
неправилно и незаконосъобразно, поради което моли да бъде отменено изцяло
като неправилно и незаконосъобразно и постановено друго, с което бъде

уважен изцяло предявения иск. Счита, че неправилно първоинстанционния съд е приел, че ответникът - „Кредит Инкасо инвестмънтс БГ“ е получил процесната сума на валидно правно основание, като е обосновал този извод с практика на ВКС - Решение №209/28.11.2018 по дело № 2530/ 2017 на ВКС, ТК, I т.о., касаеща иск по чл.439 ГПК. Изтъква, че тази практика е неприложима към конкретния казус, тъй като искът им е с правно основание чл. 55 ЗЗД, а не е установителен по реда на чл. 439 ГПК.

Съгласно т.1 ППВС 1/79 г. първият фактически състав на чл.55,ал.1 ЗЗД изисква получаване на нещо без основание, т.е. когато още при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго. За да е налице основание за разместването на блага, „Кредит Инкасо инвестмънтс БГ“ следвало да докаже че е придобило законосъобразно изискуемото притезание. Счита, че в рамките на първоинстанционното производство обаче, ответникът не е успял да докаже твърдяната цесия.

Посочва, че доверителят му не е получавал уведомление за цедирането на дълга нито от стария си кредитор БНП Париба Пърсънъл Файненс/както е предвидено по закон/, нито дори от новия - Кредит инкасо инвестмънтс БГ. Правните последици на цесията настъпват при изпълнение на всички предпоставки, част от фактическия състав на чл. 99 ЗЗД. А в случая липсва основна предпоставка за, пораждане на правопрехвърлителния ефект - уведомление на длъжника за извършената цесия, изпратено от цедента. Ответникът не е придобил правата върху процесното притезание и не е легитимиран да получи сумата, макар и след надлежно извършване на изпълнително производство.

Ето защо, ответникът е получил процесното плащане при изначална липса на правно основание, въз основа на което и дължи връщането му.

Изтъква още, че тъй като „Кредит Инкасо инвестмънтс БГ“ е субект, чужд на вземането, за което е издаден Изпълнителен лист от 20.04.2012г. по ЧГД №59/2012г. на ЛРС, то следва, че и действията, извършвани по молба на "Кредит инкасо инвестмънтс БГ" ЕАД /включително образуването на изпълнителното дело/, няма как да породят правен ефект.

Образуването на изпълнително дело от лице, което не е титуляр на изискуемото вземане, няма как да породи правните последици на прекъсване на погасителната давност. Предвид на това се стига и до извода за второ погрешно заключение на първоинстанционния съд - относно давностния срок.

Излага, че дори и да се приеме, че срокът тече от 02.08.2013 г. /последният опит за действие по ИД №817/2012 на ЧСИ Цветкова/, то предприетите действия по ИД №1299/17 на ЧСИ Р. Димитров няма как да породят правните последици на прекъсване на давността, тъй като са поискани и предприети от лице, което не е титуляр на материалното право.

Предвид на изложеното счита, че към дата 02.08.2018г. погасителната давност е изтекла и притегателното право се е трансформирало в едно естествено право, което няма как да бъде законосъобразно изпълнено в рамките на един изпълнителен процес. Събирайки сумата от 2606,21 лв., „Кредит Инкасо инвестмънтс БГ“ се е обогатило при липсата на правно основание. Моли в втози смисъл да бъде постановен въззивният акт, като им бъдат присъдени и направените по делото разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил е отговор вх. № 260561/01.09.2020 година (клеймо 31.08.2020 година) на въззивната жалба от „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД, ЕИК *****, като моли да бъде отхвърлена въззивната жалба в цялост като необоснована и неоснователна и да бъде постановено решение, с което да бъде потвърдено първоинстанционното решение, както и им бъдат присъдени разноските за настоящата инстанция.

Считат съжденията, изложени във въззивната жалба, за принципно и правно несъстоятелни. На първо място Решение №209/28.11.2018 по дело №2530/2017 на ВКС, ТК, I т.о. намира своето приложение и в процесния случай по аналогия, подробни доводи за което са релевирани в депозирания от нас отговор на искова молба по делото.

Посочва, че неуведомяването не се отразява на валидността на договора за цесия, като излага подробни съображения. Позицията се на съдебна практика.

Излага, че съдебният изпълнител е този, който провежда изпълнението и съответно носи отговорност за своите действия, които освен това подлежат и на съдебен контрол, така че, ако изпълни чрез него в изпълнителното производство, длъжникът се освобождава от дълга. От това следва изводът, че дори и цесията да не е била съобщена на длъжника, действията по принудително изпълнение са били валидно предприети и са прекъснали давността. Давността в този случай се прекъсва по отношение на самото задължение, а не спрямо конкретен кредитор.

В този смисъл е и Решение № 139/27.04.2008г. на ВКС, IV-то ГО, постановено по гр.д. № 4025/2008г., постановено по реда на чл. 290 от ГПК.

Предвид гореизложеното, считат, че първоинстанционният съд е постановил решението си при спазване на материалния и процесуалния закон, както и при съобразяване със задължителната тълкувателна практика на ВКС и утвърдената практика на българските съдилища.

По отношение на погасителната давност, поддържат доводите си изложени в отговора на исковата молба.

В този смисъл моли да бъде постановено решение, като им бъдат присъдени и направените по делото разноски.

В съдебно заседание въззивникът се явява лично и с адв. Й.П. от АК – Велико Търново, поддържа въззивната жалба и моли да бъде уважена. Счита, че в рамките на първоинстанционното производство са събрани доказателства, че по изпълнително дело № 817/ 2012 година на ЧСИ В.П. не са били извършвани никакви същински изпълнителни действия, които да породят ефекта на прекъсване на течащата давност. Посочва, че идентично е положението по изпълнително дело № 1299/ 2017 година на ЧСИ Димитров. Поради това, счита, че същата е изтекла на 02.08.2018 година. В този смисъл моли да бъде уважена въззивната им жалба и да бъдат присъдени направените разноски.

За въззиваемата страна не се явява представител. В писмена молба посочват, че поддържат изцяло становището си в отговора на исковата молба, поради което молят да бъде отхвърлена подадената въззивна жалба и

потвърдено обжалваното решение, като правилно. Претендират направените разноски, като при условията на евентуалност, ако им бъдат възложени разноските на въззивника на основание чл. 78, ал.5 от ГПК, правят възражение за прекомерност.

От събраните по делото доказателства, приложени към гражданско дело № 2060/ 2019 година по описа на Ловешкия районен съд, както и от становището на страните, преценени поотделно и в тяхната взаимовръзка и обусловеност съдът приема за установено следното:

По подадено от „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС“ ЕАД – София против С. Т. С. заявление, е издадена Заповед № 29/ 13.01.2012 година за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за сумата от 783.38 лева – главница по Договор за потребителски паричен кредит № PLUS – 01347801/ 13.02.2009 г., 125.79 лева – възнаградителна лихва за периода от 05.08.2010 г. до 04.02.2011 г., 107.68 лева – мораторна лихва за периода от 03.09.2010 г. до 21.12.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението - 12.01.2012 г., до изплащане на вземането, както и сумата 125 лева – разноски по делото, включващи държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта е връчена по реда на чл. 47 от ГПК (ред. ДВ бр. 59/ 2007 г.). С разпореждане № 1497/ 19.04.2012 година е прието, че заповедта е влязла в сила на 12.04.2012 година и е постановено издаване на изпълнителен лист за присъдените вземания в полза на заявителя „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД.

Въз основан на издадения изпълнителен лист с дата 20.04.2012 г. и молба на БНП Париба Пърсънъл Файненс ЕАД, на 21.06.2012 година е образувано изпълнително дело № 817/2012 г. по описа на ЧСИ Д.Ц. с рег.№ 872 и район на действие ОС – Стара Загора. На основание чл. 19 от ЗЧСИ вискателят е поискал спрямо длъжника да бъдат предприети необходимите изпълнителни действия за принудително изпълнение на задълженията, като е възложил на съдебния изпълнител всички действия по чл.18 от ЗЧСИ. В хода на изпълнителното производство е изпратена покана за доброволно изпълнение, изискани са справки от ТД на НАП за наличните банкови сметки, движимо и недвижимо имущество, както и данни за трудова заетост и

доходи. Изпратени са запорни съобщения до банки, като от писмо от 09.08.2013 г. на „Сибанк“ ЕАД, е установено наличието на разплащателна сметка в лева С. Т. С.. В писмото банката е уведомила ЧСИ, че сметката е блокирана на основание наложения запор със съобщението.

С молба от 15.09.2015 г. „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД е поискало да бъде конституирано като взискател по делото на основание чл.429 от ГПК и във връзка със сключен на 15.05.2015 г. договор за прехвърляне на вземането, предмет на изпълнителното производство, между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД и „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ЕАД. Приложени са съответните доказателства. На 16.09.2015 година е издадено постановление на ЧСИ Д.Ц., № 872 на КЧСИ, с район на действие ОС-Стара Загора, цесионерът е конституиран като взискател по изпълнителното дело.

Производството по делото е прекратено с протокол от 14.09.2017 г. на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, поради това, че взискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия за периода от 09.08.2013 година до 09.08.2015 година. По молба на взискателя е върнат оригиналният изпълнителен лист, а със съобщение от 23.09.2017 година е вдигнат и наложения запор на сметката в „Сибанк“ ЕАД.

Въз основа на същия изпълнителен лист с молба от 25.10.2017 година „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД до ЧСИ Р.Д. рег.№ 880 на КЧСИ, район на действие ОС - Ловеч, е поискало образуване на изпълнително производство и налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. На основание чл. 18 от ЗЧСИ са възложили на ЧСИ извършване на всички необходими действия за нормалния ход на изпълнителното производство. От приложените към молбата доказателства се установява, че на 15.05.2105 година е сключен договор за цесия между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ЕАД и „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ЕАД, включително и процесното вземане под № 37 359 от Приложението към договора. Съгласно приложеното пълномощно цедента е упълномощил цесионера да уведоми длъжниците, посочени в Приложението към договора. Представено е уведомление изх. № 9968/ 25.06.2015 година до С. Т. С. за извършената цесия, като в обратната разписка е посочено „несъществуващ адрес“.

По така подадената молба е образувано изпълнително дело № 1299/ 2017 година по описа на ЧСИ Р.Д. по което са изискани справки от ГРАО, НАП и БНБ, изпратена е и ПДИ. Получен е отговор от БНБ, от който се установява, че длъжникът Стоян Стоянов има две сметки, съответно в „Сибанк“ АД и в „ОББ“ АД, до които са изпратени съответните заповни съобщения от 18.12.2017 година. Призовката за доброволно съобщение е изпратена до постоянния и настоящ адрес на длъжника и е връчена при условията на чл. 47 от ГПК, като е отбелязано, че къщата е съборена.

По вх.№ 9194/ 13.06.2018 г. молба на вискателя „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, е издадено удостоверение по чл.456, ал.2 и ал.3 от ГПК за размера на дълга, за присъединяването му като вискател по изп.дело № 326/2016 г. по описа на ЧСИ В.Петров с рег. № 879. Съгласно издаденото удостоверение задължението на длъжника по изпълнително дело № 1299/ 2017 г. към 14.06.2018 г. е в размер на 2 365.50 лева, от които: главница в размер на 783, 83 лева, неолихвяеми вземания – 853.03 лева, разноси по изпълнителното дело – 150 лева и такси по ТЗЧСИ – 328.35 лева.

Въз основа на подадена от „Кредит инкасо инвестмънтс БГ“ ЕАД молба от 15.06.2018 г., на основание чл. 456 от ГПК е присъединен като вискател по изпълнително дело № 326/ 2016 г. по описа на ЧСИ В.П., с рег.№ 879, район на действие ОС – Ловеч.

С постановление за разпределение на постъпили суми по изпълнително дело № 326/ 2016 г. по описа на ЧСИ В.П., с рег.№ 879, район на действие ОС – Ловеч, в полза на вискателя „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ЕАД е разпределена сумата от 2 606.21 лева.

Видно от подадените молби пълномощник на длъжника, както и самият длъжник са се запознали с изпълнително дело № 1299/ 2017 година по описа на ЧСИ Р.Д. съответно на 03.10.2019 година и на 09.10.2019 година.

На 31.10.2019 година по изпълнително дело № 1299/ 2017 година по описа на ЧСИ Р.Д. е подадена молба от вискателя, в която е посочено, че длъжникът Стоян Стоянов е погасил задължението си към вискателя.

До длъжника е изпратено съобщение от 05.11.2019 година, че дължи по

изпълнителното дело 230.41 лева такси по ТТЗЧСИ, като след изплащане на сумата делото ще бъде прекратено.

На 24.20.2019 година е подадена искова молба с посочено правно основание чл. 55 от ЗЗД от С. Т. С. против „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ЕАД, за връщане на сумата от 2 606.21 лева, като получена без основание, тъй като от издаване на изпълнителния лист до датата на образуване на изпълнително дело № 1299/ 2017 година по описа на ЧСИ Р.Д. е изтекла петгодишната погасителна давност и задължението е погасено. Второто основание, посочено в исковата молба е, че дружеството е ненадлежен вискател, предвид на това, че на длъжника на е съобщена извършената цесия.

При така изложените факти съдът приема, че е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД да бъде осъдено „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ЕАД да заплати на ищеца сумата от 2 606.21 лева, представляваща разпределена сума по изпълнително дело № 326/ 2016 година на ЧСИ В.П., като получена без основание, поради изтекла погасителна давност и извършената цесия не е съобщена на длъжника, ведно със законната лихва датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът се позовава на изтекла в негова полза петгодишна давност по см. на чл. 110 от ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 116, б. „ж“ от ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, като при действието на чл. 117 от ЗЗД от този момент започва да тече нова давност. В Постановление № 3 от 18.XI.1980 г. по гр. д. № 3/80 г., Пленум на ВС е прието, че погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането.

С Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК е обявено за изгубило сила Постановление № 3 от 18.XI.1980 г. по гр. д. № 3/80 г., Пленум на ВС и прието, че давността се прекъсва не с предприемането на кое да е изпълнително действие, а с „насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването

на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.“ – т.10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК. Съгласно същото тълкувателно решение в изпълнителното производство е неприложима нормата на чл. 118 от ЗЗД, на която се позовава ответното дружество в отговора на исковата молба.

От доказателствата по делото се установява, че след проведено заповедно производство по ч.гр.д. № 59/ 2012 година по подадено от „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС“ ЕАД – София против С. Т. С. заявление, е издадена Заповед № 29/ 13.01.2012 година за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за сумата от 783.38 лева – главница по Договор за потребителски паричен кредит № PLUS – 01347801/ 13.02.2009 г., 125.79 лева – възнаградителна лихва за периода от 05.08.2010 г. до 04.02.2011 г., 107.68 лева – мораторна лихва за периода от 03.09.2010 г. до 21.12.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението - 12.01.2012 г., до изплащане на вземането, както и сумата 125 лева – разноси по делото, включващи държавна такса и юрисконсултско възнаграждение. На 20.04.2012 година е издаден изпълнителен лист, а на 21.06.2012 година е образувано изпълнително дело № 817/ 2012 година по описа на ЧСИ Д.Ц., рег. № 872, район на действие ОС – Стара Загора. Първото изпълнително действие, което прекъсва давността, съгласно цитираното тълкувателно решение, е налагането на запор върху сметката на длъжника в „Сибанк“ АД, със запорно съобщение от 02.08.2013 година по изпълнително дело № 817/ 2012 година по описа на ЧСИ Д.Ц., рег. № 872. Следва да се отбележи, че и при действието на Постановление № 3 от 18.XI.1980 г. по гр. д. № 3/80 г., Пленум на ВС до 26.06.2015 година не са изтекли пет години.

Второто изпълнително действие, което прекъсва давността е налагането

на запор върху сметките на длъжника в „Сибанк“ АД и в „ОББ“ АД, със запорни съобщения от 18.12.2017 година по изпълнително дело № 1299/ 2017 година по описа на ЧСИ Р.Д. рег. № 880. До неговото извършване от 02.08.2013 година – последното същинско изпълнително действие, не е изтекла предвидената петгодишна погасителна давност.

Третото същинско изпълнително действие е извършено по изпълнително дело № 326/ 2016 година по описа на ЧСИ В.П., на 15.06.2018 година когато е подадена молба за присъединяване на ответника в настоящото производство по реда на чл. 456 от ГПК.

Разпределянето на сумата е извършено с постановление от 20.09.2018 година.

Предвид изложеното настоящият състав счита, че процесното вземане не е погасено по давност, поради което процесната сума не е недължимо платена, т.е. получени са на правно основание.

По отношение на второто заявено основание, на което ищецът основава вземането си - ответникът не е надлежен вискател по изпълнителните дела, тъй като длъжникът не е получавал уведомление за цедирането на дълга нито от стария си кредитор БНП Париба Пърсънъл Файненс, нито от новия – ищеца „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ.

Съгласно разпоредбата на чл. 99 от ЗЗД при прехвърляне на вземането предишният кредитор е длъжен да съобщи на длъжника прехвърлянето и да предаде на новия кредитор намиращите се у него документи, които установяват вземането, както и да му потвърди писмено станалото прехвърляне. Прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор.

Със сключването на договора за цесия цесионерът придобива вземането в състоянието му към момента на сключване на договора за цесия.

Задължението на стария кредитор да уведоми длъжника е с оглед защита на длъжника, като го освобождава от изпълнение, в случай, е изпълнил на стария кредитор. Неуведомяването не рефлектира върху качеството на кредитор на

цесионера. В този смисъл Решение № 404 от 12.02.2016 г. на ВКС по гр. д. № 666/2015 г., IV г. о., ГК Решение № 160 от 4.07.2018 г. на ВКС по т. д. № 1164/2017 г., II т. о., ТК, Решение № 239 от 15.05.2018 г. на ВКС по т. д. № 986/2017 г., I т. о., ТК. Следва да се отбележи, че в конкретния случай цедентът е упълномощил цесионерът да уведоми длъжника. От данните по делото е видно, че уведомлението изпратено на постоянния и настоящ адрес на длъжника и е връчено, чрез писмо с обратна разписка, в която е отбелязано несъществуващ адрес. В изпълнителните производства длъжностните лица са отбелязвали, че къщата е съборена.

При тези съображения исковата претенция е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изложените по-горе мотиви решение № 233/ 07.07.2020 година, постановено по гр.д. № 2060/ 2020 година по описа на РС – Ловеч, следва да потвърдено.

При този изход от процеса въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемото дружество на основание чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. чл. 73 от ЗПрП, вр. чл. 25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горните мотиви и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 233/ 07.07.2020 година, постановено по гр.д. № 2060/ 2019 година по описа на РС – Ловеч.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. чл. 73 от ЗПрП, вр. чл. 25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ С. Т. С., ЕГН *****, постоянен адрес: *****, да заплати на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** представлявано от прокуриста З.Н.Д., чрез пълномощника си юрисконсулт К. К. Т. разноси по делото в размер на 100 лева (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____